

JOHN
GRISHAM

PELIKAN
DOSYASI

Remzi Kitabevi

PELIKAN DOSYASI

John Grisham

PELİKAN DOSYASI

Türkçesi
Şefika Kamcez

Remzi Kitabevi

PELİKAN DOSYASI / John Grisham
Özgün adı: *The Pelican Brief*

Bu kitabın ilk iki baskısı, farklı bir çeviriyle
Altın Kitaplar tarafından yayımlanmıştır.

© John Grisham, 1992

Türkçe yayın hakları © Remzi Kitabevi, 2007
Yayın hakları, Akcalı Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla satın alınmıştır.

Her hakkı saklıdır.
Bu yapıtın aynen ya da özet olarak
hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Yayına hazırlayan: Saadet Özkal
Kapak tasarımı: DPN

ISBN 978-975-14-1248-5

BİRİNCİ BASIM: Şubat 2008
İKİNCİ BASIM: Ağustos 2025

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul
Sertifika No: 10705

Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090
www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı ve cilt: Seçil Ofset, 100. Yıl Mah., Matbaacılar Sitesi
4. Cad. No. 77, Bağcılar-İstanbul
Sertifika No: 44903 / Tel (212) 629 0615

1

BÖYLE BİR KARGAŞA çıkarmaya gücü yetmezmiş gibi görünüyordu ama şu anda pencereden seyrettiği olaylar için pekâlâ onu suçlayabilirlerdi. Ve bu harika olurdu. Doksan bir yaşında ve felçliydi ne de olsa. Tekerlekli iskemlesine ve oksijen hortumlarına bağlı yaşıyordu. Yedi yıl önce geçirdiği ikinci beyin kanaması az kalsın sonunu getiriyordu, ama Abraham Rosenberg hâlâ hayattaydı ve burnundaki tüplere rağmen hukuk alanındaki etkisi diğer sekiz meslektaşından daha güçlüydü. Yüksek Mahkeme'nin yaşayan efsanesiydi o ve hâlâ nefes alıyor olması aşağıdaki serserilerden çoğunun sinirini bozuyordu.

Yüksek Mahkeme binasının ana giriş katındaki bir odada küçük bir tekerlekli iskemlede oturuyordu. Sokakta gürültüler artıkça ayaklarını pencere kenarına değdirerek olabildiğince ileri uzanıyor, dışarıyı görmeye çalışıyordu. Polislerden nefret ederdi ama aralıksız ve düzgün sıralar hâlinde duruşları yine de güven vericiydi. En az elli bin kişilik serseriler güruhu 'kan isteriz' diye bağırırken onlar yerlerinden kıpırdamadan dimdik durmaya devam ediyorlardı.

"Şimdiye kadar toplanan en büyük kalabalık!" diye pencere kenarından bağırdı Rosenberg. Kendisi neredeyse tümüyle sağırdı. Başkâtibi Jason Kline arkasında duruyordu. Ekim ayının ilk pazartesi, aynı zamanda yeni adli yılın ilk günüydü. Geleneksel olarak anayasanın özgürlükler bölümünün kabulünün de parlak biçimde kutlandığı gün. Rosenberg heyecanlıydı. Ona göre ifade özgürlüğü başkaldırı özgürlüğüyle aynı anlama geliyordu.

“Kızılderililer orada mı?” diye sordu bağıra bağıra.

Jason Kline yaşlı adamın sağ kulağına iyice yaklaşarak, “Evet!” dedi.

“Savaş boyalarını sürmüşler mi?”

“Evet! Tüm savaş giysilerini giymişler.”

“Dans da ediyorlar mı?”

“Evet!”

Kızılderililer, siyahlar, beyazlar, melezler, kadınlar, eşcinseller, üçlü âşıklar, Hristiyanlar, kürtaj yanlıları, Ari ırk yanlıları, Naziler, tanrıtanımazlar, avcılar, hayvanseverler, beyazların üstünlüğüne inananlar, siyahların üstünlüğüne inananlar, vergi protestocuları, orman işçileri, çiftçiler... Hepsinin yer aldığı kitlesel bir gösteriydi bu. Toplum polisleri siyah coplarını sıkı sıkı kavramışlardı.

“Kızılderililerin beni sevmesi gerekir!”

“Sevdiklerinden eminim.” Kline başını salladı ve yumruklarını sıkmış duran, iyice zayıflayıp küçülmüş adama gülümsedi. Rosenberg’in ideolojisi basitti; devlet işten önce gelir, birey devletten önce gelir, çevre her şeyden önce gelir. Kızılderililere ise ne istiyorlarsa vermek gerekir.

Yalvarmalar, sataşmalar, şarkılar, ilahiler ve bağrışlar arttıkça artıyor, toplum polisi grup hâlinde yavaş yavaş kalabalığa yaklaşıyordu. Kalabalık her zamankinden daha düzensiz ve sayıca daha fazlaydı. Durum geçen yıllara göre daha gergindi. Şiddet artmıştı. Kürtaj klinikleri bombalanıyordu. Doktorlar saldırıya uğramış, dövülmüştü. Hatta Pensacola’da biri, ağzı kapatılıp cenin pozisyonunda bağlanmış ve asitle yakılarak öldürülmüştü. Artık her hafta sokak kavgaları çıkıyordu. Kiliseler ve rahipler militan eşcinsellerin tacizine uğruyordu. Beyazların üstünlüğünü savunan ırkçılar, varlığı bilinen ama karanlık bir düzine kadar paramiliter örgüt tarafından yönlendiriliyor, siyahlara, İspanyol asıllılara ve Asyalılara pervasızca saldırıyorlardı. Nefret artık Amerika’nın boş zaman geçirme biçimi olmuştu.

Yüksek Mahkeme kuşkusuz kolay bir hedefti. Yargıçlara karşı tehditler, hem de ciddi tehditler 1990’dan beri on kat artmıştı. Yüksek Mahkeme’de güvenlikten sorumlu polis sayısı üç katına çıkarılmıştı. Her yargıca en az iki FBI ajanı koruma olarak ve-

rilmişti. Elli kadarı da gelen tehditleri soruşturmakla görevlendirilmişti.

“Benden nefret ediyorlar, değil mi?” dedi yüksek sesle, pence-reten dışarıyı izlerken.

“Evet, kimileri ediyor,” diye eğlenerek cevapladı Kline.

Rosenberg bunu duyunca sevinirdi. Gülümsedi ve oksijeni derin derin içine çekti. Ölüm tehditlerinin yüzde sekseni kendisine geliyordu.

“Şu pankartlardan yine var mı?” diye sordu. Görme duyusu hemen hemen yok olmuştu.

“Epeyce var.”

“Ne diyorlar?”

“Her zamanki gibi. Rosenberg’e ölüm. Görevi bırak Rosenberg. Oksijeni kesin.”

“Yıllardır hep şu kahrolası pankartları açarlar. Niye yeni bir şeyler bulmazlar ki?”

Kâtip cevap vermedi. Abe’in yıllar önce emekli olma zamanı gelmişti ama buradan ancak bir sedye üstünde çıkardı artık. İşinin çoğunu yanında çalışan üç kâtipi yapıyordu gerçi, yine de Rosenberg kendi gerekçeli kararlarını kendisi yazmakta ısrar ediyordu. Kalın keçe uçlu bir kalem kullanıyordu bunun için. Dosyaların beyaz sayfalarını, yazmayı yeni öğrenen bir çocuğunki gibi kargacık burgacık bir yazıyla dolduruyordu. İşler yavaş yürüse de yaşam boyu süreceğine göre ne gam! Kâtipler onun görüşlerini gözden geçiriyor, ama pek ender bir yanlış buluyorlardı.

Rosenberg alçak sesle güldü. “Runyan’ı Kızılderililerin önüne atmalıyız,” dedi. Başyargıç John Runyan Cumhuriyetçi bir başkan tarafından atanmış istikrarlı bir tutucuydu. Kızılderililer ve öteki azınlıkların çoğu ondan nefret ediyordu. Dokuz yargıcın yedisini Cumhuriyetçi başkanlar atamıştı. Rosenberg on beş yıldır Beyaz Saray’a Demokrat bir başkanın geçmesini bekliyordu. Görevinden ayrılmak istiyor, zaten ayrılması da gerekiyor, ama sevgili makamını sağcı Runyan gibi birine bırakmayı da içine sindiremiyordu.

Bekleyecekti. Burada tekerlekli iskemlesinde oksijen soluyarak yüz beş yaşına kadar oturmaya devam edebilir ve Kızılderili-

leri, siyahları, kadınları, yoksulları, engellileri, çevreyi koruyabilirdi. Onu öldürmedikleri sürece dünyada hiç kimse bunu değiştirecek bir şey yapamazdı. Ve bu da pek fena bir fikir gibi görünmüyordu aslında.

Yaşlı adamın başı öne düştü, sallandı ve omzuna yıkıldı. Yine uykuya dalmıştı. Kline yavaşça oradan uzaklaşıp kütüphanedeki araştırmasına döndü. Yarım saat sonra oksijen düzeyini kontrol etmek ve Abe'e hapını vermek üzere geri gelmesi gerekiyordu.

BAŞYARGICIN ÇALIŞMA ODASI ana giriş katında, ancak öteki sekiz yargıcın odalarından daha geniş ve daha gösterişliydi. İç içe iki odadan dıştaki, küçük davetler ve resmi toplantılar için kullanılıyordu. İçerdeki oda ise başyargıcın çalışma odasıydı.

İç odanın kapısı kapalıydı. Kalabalık odada Başyargıç, üç kâtabi, Yüksek Mahkeme polis şefi, üç FBI ajanı ve FBI Müdür Yardımcısı K. O. Lewis bulunuyordu. Ciddi bir ortam vardı; aşağıdaki caddeden gelen gürültüleri duymamak için büyük bir çaba gösteriyorlardı. Başyargıç ve Lewis son ölüm tehditlerini tartışıyor, ötekiler dinliyordu. Kâtipler not alıyordu.

Son altmış günde FBI'a iki yüzden fazla tehdit ulaşmıştı ki bu bir rekordu. Her zamanki gibi Yüksek Mahkeme'yi bombalama tehditleri yanında isim, durum ve konu da belirtilen birçok tehdit vardı.

Runyan endişesini gizlemeye gerek görmedi. Gizli bir FBI özet raporundan şüpheli kişi ve grupların adlarını okudu. Ku Klux Klan, Ariler, Naziler, Filistinliler, siyahi ayrılıkçılar, kürtaj karşıtları, eşcinsellik karşıtları. Hatta İrlanda Cumhuriyet Ordusu. Rotary kulüpleri ve İzciler dışında neredeyse tüm gruplar. İranlıların desteklediği Ortadoğulu bir grup, Tahran'daki iki yargıcın ölümüne misilleme olarak Amerika toprağında kan akıtacağını söylüyordu. Amerika'yla bu ölümlerin arasında kesinlikle bağlantı olduğuna ilişkin hiçbir kanıt yoktu oysa. Adı yeni duyulan Yeraltı Ordusu adlı yerli terörist grup Teksas'ta bir federal yargıcı arabasına bomba yerleştirerek öldürmüştü. Hiçbir tutuklama yapılmamışsa da Yeraltı Ordusu olayın sorumluluğunu üstüne almıştı. Bu grup ACLU (Amerikan Sivil Haklar Örgütü) bürolarına karşı

gerçekleştirilen bir düzine bombalama eyleminin de bir numaralı zanlısıydı ama işlerini geride hiç iz bırakmadan yapıyorlardı.

“Ya şu Porto Rico’lu teröristler?” diye başını kaldırmadan sordu Runyan.

“Onlar kolay lokma. Onları dert etmiyoruz,” dedi K. O. Lewis, rahat bir tavırla. “Yirmi yıldır tehditlerini sürdürüyorlar.”

“Belki de artık harekete geçmelerinin zamanı gelmiştir. Hava uygun, öyle değil mi?”

“Boş verin Porto Rico’luları, Reis.” Runyan kendisine Reis diye hitap edilmesinden hoşlanmıştı. Başyargıç değil, Sayın Başyargıç da değil. Yalnızca Reis. “Herkes tehdit savurduğu için onlar da geri kalmıyor, tehdit savuruyorlar.”

“Çok gülünç,” dedi Reis gülümsemeksizin. “Çok gülünç.” Runyan özet raporu masasına attı ve şakaklarını ovuşturdu. “Güvenliği konuşalım.” Gözlerini yumdu.

K. O. Lewis de kendi elindeki özet raporu Reis’in masasına bıraktı. “Müdürümüz her yargıca dört ajan vermemiz gerektiğini düşünüyor, en azından önümüzdeki üç ay için. İşe geliş ve gidişte eskortlu limuzinleri kullanacağız. Yüksek Mahkeme polisi bizi destekleyip bu binanın güvenliğinden sorumlu olacak.”

“Ya yolculukta?”

“Bu iyi bir fikir değil, en azından şimdilik. Müdür, yargıçların yıl sonuna kadar eyalet dışına çıkmamaları gerektiğini düşünüyor.”

“Siz çıldırdınız mı? Delirmiş mi o? Eğer meslektaşlarıma böyle bir şey söylersem hemen bu gece kenti terk eder ve gelecek ayı yolculukta geçirirler. Saçmalık bu.” Runyan gizlice baş sallayan kâtiplerine kızgınlıkla baktı. “Gerçekten saçmalık.”

Lewis sessizdi. Bu tepki bekliyordu. “Nasıl isterseniz. Sadece bir öneri.”

“Aptalca bir öneri.”

“Müdür sizden bu konuda iş birliği beklemiyordu. Bununla birlikte tüm yolculuk planlarınızı önceden bildirmenizi istedi. Böylece biz gerekli önlemleri alabiliriz.”

“Yani şehir dışına çıkan her yargıca eskort mu vereceksiniz?”

“Evet Reis. Öyle düşünüyoruz.”

“İşe yaramaz. Bizimkiler bu şekilde korunup kollanmaya alışık değildir.”

“Evet efendim. İzlenmeye de alışık değiller. Biz sadece sizi ve saygın mahkeme üyelerini korumaya çalışıyoruz. Kuşkusuz, kimse bir şey yapmamız gerektiğini söylemiyor. Sanırım efendim bizi siz çağırmıştınız. İstemezseniz gidebiliriz.”

Runyan koltuğunda öne doğru hamle yaptı ve eline geçirdiği bir kâğıt ataşını açıp dümdüz etti. “Ya burası ne olacak?”

Lewis derin bir nefes aldı ve neredeyse gülümseyerek, “Bu binayla ilgili endişemiz yok, Reis. Korunması kolay bir yer. Burada sorun çıkacağını sanmıyoruz,” dedi.

“Ya nerede sorun çıkar?”

Lewis başıyla bir pencereyi işaret etti. Gürültü artmıştı. “Orada. Sokaklar aptal, manyak ve fanatik dolu.”

“Hepsi de bizden nefret ediyor.”

“Kesinlikle. Dinleyin Reis, Yargıç Rosenberg konusunda çok endişeliyiz. Adamlarımızı evinin içine almayı hâlâ reddediyor; onları bütün gece arabanın içinde oturmaya mecbur ediyor. En sevdiği Yüksek Mahkeme güvenlik görevlisinin –adı neydi onun? Tamam, Ferguson– arka kapıda ama dışarıda oturmasına izin verecek ama o da sadece akşam ondan sabah altıya kadar. Kendisi ve erkek hastabakıcısı haricinde kimse evine giremiyor. O ev güvenli değil.”

Runyan ataşın ucunu tırnağının altına soktu ve kendi kendine hafifçe gülümsedi. Her ne şekilde olursa olsun Rosenberg’in ölümü rahatlatıcı olurdu. Hatta olağanüstü bir fırsattı. Reis siyahlara bürünüp ölünün arkasından bir övgü düzmek zorunda kalsa da, kapalı kapılar ardında kâtipleriyle gülüşeceklerdi. Runyan bu düşünceyi sevdi.

“Ne önerirsiniz?” diye sordu.

“Onunla konuşabilir misiniz?”

“Konuşmaya çalıştım. Kendisinin belki de Amerika’nın en nefret edilen adamı olduğunu söyledim. Her gün milyonlarca insanın ona küfredtiğini, çoğunluğun onun ölmesini istediğini, hepimizin toplamından dört kat fazla nefret mektubu aldığını, ka-

tiller için mükemmel ve kolay bir hedef olduğunu anlattım kendisine.”

Lewis durdu. “Ee?”

“K.ç.mı öp deyip uykuya daldı.”

Kâtipler açık açık gülünce FBI ajanları da esriye izin verildiğini anlayıp hemen diğerleri gibi güleştüler.

Pek eğlenmişe benzemeyen Lewis’se, “Ne yapıyoruz öyleyse?” diye sordu.

“Siz onu en iyi şekilde korursunuz, bunu kayda geçirin ve o konuda endişelenmeyin. O hiçbir şeyden korkmuyor, ölüm de dâhil buna. Bu onu endişelendirmiyorsa siz niye endişeleniyorsunuz?”

“Müdür endişeleniyor. Tabii ben de Reis. Çok açık. İçinizden birine bir zarar gelirse, FBI bundan olumsuz etkilenir.”

Reis koltuğunda hızlı hızlı ileri geri sallandı. Dışarıdaki patırtı göz korkutucuydu. Bu toplantı biraz fazla uzamıştı. “Rosenberg’i boşverin. Belki uykusunda ölür. Ben daha çok Jensen için endişeleniyorum.”

“Jensen bir sorun,” dedi Lewis, sayfaları çevirerek.

“Sorun olduğunu biliyorum,” dedi Runyan alçak sesle. “Şaşırtıcı biri. Şimdilerde kendisinin liberal olduğunu sanıyor. Bir bakıyorsun Rosenberg gibi oy kullanıyor. Ertesi ay beyazların üstünlüğünü savunuyor ve okulların ayrıştırılmasını destekliyor. Sonra Kızılderililerle aşk yaşamaya başlıyor ve onlara Montana’yı sunmak istiyor. Gelişmesi gecikmiş bir çocuktan farksız.”

“Depresyon tedavisinde biliyorsunuz.”

“Biliyorum, biliyorum. Bana söz etti. Ben onun için baba figürüyüm. Hangi ilaçtı o kullandığı?”

“Prozac.”

Reis tırnaklarının içini temizlemeye devam ediyordu. “Ya şu görüştüğü aerobik öğretmeni? O kadın hâlâ ortalıkta mı?”

“Pek değil Reis. Onun kadınlarla ilgilendiğini sanmam.” Lewis kendinden emin görünüyor. Çok şey bilirdi. Ajanlarından birine göz attı ve bu küçük, ilginç dedikoduyu onayladı.

Runyan oralı olmadı. Bu konuda bir şey duymak istemiyordu. “Size çalışmalarınızda kolaylık sağlıyor mu?”

“Elbette hayır. Birçok bakımdan Rosenberg’den de kötü. Oturduğu apartmana kadar eskorta izin veriyor; sonra da bütün geceyi otoparkta geçirmemizi istiyor. Yedinci katta oturduğunu da unutmayın. Apartman girişinde bile oturamıyoruz. Komşuların rahatsız olacağını ileri sürüyor. Bu durumda arabada kalıyoruz. Binaya girmenin on çeşit yolu var. Dolayısıyla onu korumak olanaksız. Bizimle saklambaç oynamaya bayılıyor. Her seferinde gizlice sızıyor. Bu yüzden de evinde mi değil mi hiçbir zaman bilemiyoruz. En azından Rosenberg’in bütün gece nerede olduğunu biliyoruz. Jensen’da ise bu olanaksız.”

“Harika. Siz onu izleyemiyorsanız suikastçı nasıl izlesin?”

Lewis hiç böyle düşünmemişti. Espriyi anlamadı. “Müdürümüz, Yargıç Jensen’in güvenliğiyle çok ilgili.”

“O kadar çok tehdit almıyor.”

“Listede altıncı sırada, aldığı tehditler sizden sadece bir iki tane az efendim.”

“A, öyleyse ben beşinci sıradayım.”

“Evet. Yargıç Manning’den hemen sonra geliyorsunuz. Yeri gelmişken, kendisi bize tam anlamıyla yardımcı oluyor.”

“O gölgesinden bile korkar,” dedi Reis. Sonra duraksadı. “Böyle söylememeliydim. Kusura bakmayın.”

Lewis duymazlıktan geldi. “Aslında Rosenberg ve Jensen hariç iş birliği gayet iyi sağlanıyor. Yargıç Stone fazla söyleniyorsa da bizi dinliyor.”

“O herkese söylenir, sakın üstünüze almayın. Jensen’in nereden kaçtığını tahmin ediyorsunuz?”

Lewis FBI ajanlarından birine baktı. “Hiçbir fikrimiz yok.”

Büyük bir serseri grubu koro hâlinde bağırmaya başladı. Sokaktaki herkes koroya katılmıştı anlaşılan. Reis artık bunu görmezden gelemedi. Pencerele zangırdıyordu. Ayağa kalktı ve toplantının bittiğini ilan etti.

YARGIÇ GLENN JENSEN’IN ODASI ikinci katta, sokaktan ve gürültüden uzaktaydı. Rahat olmakla birlikte dokuz yargıç odasının en küçüğüydü. Jensen dokuz yargıcın en genç olanıydı. Bu yüzden, odası olması bile onun için bir şanstı. Altı yıl önce kırk

iki yaşındayken Yüksek Mahkeme üyeliğine aday gösterildiğinde tıpkı onu aday gösteren kişi gibi katı muhafazakâr inançları olan sıkı bir yasa yorumcusu olduğu sanılıyordu. Senatoda adaylığı oylanırken şiddetli bir kavga ve yumruklaşma olmuştu. Adalet Komisyonu önünde Jensen fazla varlık gösterememişti. Hassas konularda tarafları idare etmeye çalışmış, her iki taraftan da darbe yemişti. Cumhuriyetçiler şaşkındı. Demokratlar kan kokusu alıyordu. Başkan onları Jensen'ı seçmeye zorluyordu. Jensen sonunda isteksizce verilmiş tek bir oy sayesinde seçilebilmişti.

Zorlukla seçildiği bu görevi yaşam boyu sürdürecekti. Şimdiye kadar geçen altı yıl süresince kimseyi memnun edememişti. Oylama oturumlarında çok incinmişti. Merhametli olmaya ve merhametle iş görmeye yemin etti. Cumhuriyetçiler buna kızdılar. Özellikle de, suçlu haklarıyla ilgili gizli ihtirasını ortaya koyduğunda aldatıldıklarını düşündüler. İdeolojik bağlılığı zaten çok az olan Jensen sağı kolayca terk edip merkeze, oradan da sola yöneldi. Daha sonra keçi sakallarını kaşıyan hukukçularla birlikte Jensen da yeniden sağa çark edecek, kadın karşıtı çirkin karşı çıkışlarından birinde Yargıç Sloan'ı destekleyecekti. Jensen kadınlardan hoşlanmazdı. Dua konusunda tarafsız, düşünce özgürlüğü konusunda kuşkucu, vergi protestocularına karşı hoşgörülü, Kızilderililere karşı ilgisiz, siyahlardan korkan, pornoculara karşı sert, suçlulara karşı yumuşak ve çevre korumacılara karşı oldukça uyumlu biriydi. Onun üyeliğini onaylatmak için kavgada kan döken Cumhuriyetçileri en çok hayal kırıklığına uğratan da Jensen'ın eşcinsel haklarına sempatiyle yaklaşması oldu.

İsteği üzerine Dumond dosyası kendisine verildi. Ronald Dumond denen adam sekiz yıl erkek sevgilisiyle birlikte yaşamıştı. Birbirine sadık mutlu bir çifttiler. Yaşamı paylaşmaktan memnundular. Evlenmek istediler; fakat Ohio yasaları böyle bir birlikteliği onaylamadı. Ardından sevgilisi AIDS oldu ve korkunç bir şekilde öldü. Ronald onu nasıl gömeceğini biliyordu ama sevgilisinin ailesi işe karıştı ve Ronald'ı cenaze törenine kabul etmediler. Çılgına dönen Ronald duygusal ve ruhsal zararlarına karşı tazmi-

nat istemiyle aileyi mahkemeye verdi. Dava dosyası alt mahkemelerde altı yıl kadar gidip geldikten sonra en sonunda Jensen'in masasında yerini aldı.

Dava konusu eşcinsellerin 'eşlerinin' haklarıydı. Dumond eşcinsel eylemciler için bir savaş çılgılığı olmuştu. Sadece Dumond sözünün geçmesi bile sokak kavgalarına neden oluyordu.

Sonra Jensen bu dava dosyasını ele aldı. Küçük odasının kapısı kapalıydı. Jensen ve üç kâtipi toplantı masasında yerlerini aldılar. Dumond konusunda iki saat konuştuktan sonra hiçbir sonuca varamadılar. Tartışmaktan yorulmuşlardı. Cornell'li bir liberal olan kâtip eşcinsel çiftlere geniş haklar tanınması yönünde görüş bildirmişti. Jensen da bunu istiyordu ama bunu dile getirmeye hazır değildi. Öteki iki kâtipse konuya kuşkucu yaklaşıyorlardı. Jensen gibi onlar da beş kişilik bir oy çokluğu elde etmenin olanaksız olduğunu biliyorlardı.

Sonra konuşma başka yönler kaydı.

"Reis size çok kızmış, Glenn," dedi Duke mezunu kâtip. Ona mahkeme salonu dışında ön adıyla hitap ederlerdi. 'Yargıç' öyle garip bir unvandı ki...

Glenn gözlerini ovuşturdu. "Başka ne haber var?"

"Kâtiplerinden birinin bana söylediğine göre Reis ve FBI sizin güvenliğiniz konusunda endişeliymiş. Siz onlarla iş birliği yapmıyormuşsunuz ve Reis de bundan oldukça rahatsızmış. Bunu size söylememi istedi." Burada bütün haberler kâtipler aracılığıyla gider gelirdi.

"Endişe edecek elbette. Bu onun görevi."

"İki FBI ajanı daha görevlendirmek istiyormuş. Bunlar da dairenize giriş izni ve ayrıca işe geliş gidişlerde size eşlik etmek istiyorlarmış. Bir de yolculuklarınıza kısıtlama getirmeyi düşünüyorlarmış."

"Bu daha önce de söz konusu olmuştu."

"Evet, biliyoruz. Ancak Reis'in kâtibinin söylediğine göre, FBI'yla iş birliği yapmanız için Reis sizi ikna etmemizi söylemiş. Yaşamınızı o şekilde koruyabilirlermiş."

"Anlıyorum."

"Bu nedenle biz de sizi ikna etmeye çalışıyoruz."

“Teşekkürler. Haberleşme ağındaki Reis kâtibine beni inandırmaya çalışmakla kalmayıp bir sürü de başka bahane uydurduğunuzu, benim de sizi anladığımı, ama her şeyin bir kulağımdan girip ötekinden çıktığını söyleyin. Glenn kendini yetişkin biri olarak görüyor deyin.”

“Elbette Glenn. Korkmuyorsun, değil mi?”

“Hem de hiç.”

2

THOMAS CALLAHAN, TULANE'İN en sevilen profesörlerinden biriydi. Bu kadar çok sevilmesinin başlıca nedeni saat on birden daha erken saatte ders vermeyi kabul etmemesiydi. Hem Callahan hem de öğrencilerinin çoğu içkiyi severdi. Ona göre sabah saatleri uykuya ve ayılmaya ayrılmalıydı. Saat dokuzda veya onda ders vermek ayıptı. Havalı giyinişi de popülerliğinin nedenlerinden biriydi: solmuş kot pantolonlar, dirsekleri deri yamalı tüvit ceketler, kravatsız, çorapsız... Özgür düşünceli, şık akademisyen tarzı. Kırk beş yaşındaydı ama koyu renk saçları ve kemik çerçeveli gözlükleriyle on yaş daha genç duruyordu. Üstelik bunu umursamaz görünürdü. Haftada bir, o da sakalları kendisini rahatsız etmeye başladığında tıraş oluyordu. New Orleans'ta pek olası değil ama hava soğuksa sakal bırakırdı. Kız öğrencileriyle ahbaplık etmesi uzun süredir birtakım dedikodulara yol açıyordu.

Anayasa hukuku hocası olarak da ünlüydü. Bu ders en sevilmeyen dersti ama alınması zorunluydu. Aslında Callahan parlak kişiliğiyle anayasa dersini bile çekici hâle getiriyordu. Tulane'deki başka hiçbir hocanın bu derste sevilme şansı yoktu. Zaten hiçbirisi bu dersi almaya kalkmamıştı. Böylece öğrenciler haftanın üç günü saat on birde Callahan'ın anayasa dersine girmek zorunda kalıyorlardı.

Seksen öğrenci altı sıra hâlinde yükselen amfiyi doldurmuş, Callahan masanın önünde durup gözlüklerini silerken, araların-

da fısıldaşıyorlardı. Saat tam olarak on biri beş geçiyordu ve Callahan daha sabahın körü olduğunu düşünüyordu.

“*New Jersey’e karşı Nash* davasında Rosenberg’in muhalefet serhini kim anladı?” Bütün başlar öne eğildi ve salonu bir sessizlik kapladı. Callahan henüz ayılmamış gibiydi. Gözleri kıpkırmızıydı. Rosenberg sorusuyla başlaması dersin zor geçeceği anlamına gelirdi. Kimse cevap vermeye gönüllü değildi. *Nash* mi? Callahan tüm öğrencileri yavaşça birer birer gözden geçirerek bekledi. Sınıfı âdeta ölüm sessizliği kaplamıştı.

Tam o sırada kapının tokmağı sessizliği yırtarcasına gıcırtıyla döndü. Kapı hızla açıldı ve içeri dar kot pantolonlu, şık koton bluzlu hoş bir genç kız girdi ve duvar kenarından kayar gibi yürüyerek üçüncü sıraya ulaştı. Dolu sıraların arasından ustaca manevralarla ilerleyip kendi yerini bulup oturdu. Dördüncü sıradaki erkekler onu hayranlıkla izliyorlardı. Beşinci sıradakilerse görüntüyü yakalamaya çalışıyorlardı. Son iki yıldır zorlu hukuk fakültesinin az sayıdaki eğlencelerinden biri, koridorlarda sınıflarda bu uzun bacaklı, bol bluzlu genç kızı izlemektir. Oralarda bir yerlerde muhteşem bir kadın vücudunun varlığını sezebiliyorlardı. Fakat kendisi bununla böbürlenecek biri değildi. O, oradakilerden herhangi biriydi ve hukuk fakültesinde yaygın olduğu gibi kot pantolon, keten gömlek, eski kazak ve bol, kaba pamuklu giysileri benimsemişti. Oysa siyah deriden bir mini etek giymesi için neler vermezlerdi.

Hemen yanında oturan çocuğa gülümsedi. Bir an için Callahan ve *Nash* sorusu unutuluverdi. Kızın koyu kırmızı saçları omuzlarına düşüyordu. Mükemmel dişleri ve kusursuz saçlarıyla, her liseli oğlanın en az iki kez ve belki her hukuk fakültesi öğrencisinin de en azından bir kez âşık olacağı tam bir küçük neşe kaynağıydı.

Callahan derse geç gelen bu öğrenciyi görmezden geldi. Kız birinci sınıf öğrencisi olsa ve ondan çekinseydi Callahan ona saldırap birkaç kez bağırabilirdi: “Mahkemeye geç kalamazsınız!” Böyle durumlarda eski hukuk hocalarının durmadan tekrarladıkları bir sözdü bu.

Oysa Callahan bağırıp çağırarak bir havada değildi. Üstelik

Darby Shaw da ondan çekinmiyordu. Callahan bir an bu kızla yattığını sınıftan bilen olup olmadığını düşündü. Muhtemelen kimse bilmiyordu. Darby bunu gizli tutmakta ısrarlıydı.

“*New Jersey’e karşı Nash* davasında Rosenberg’in karara muhalefet şerhini okuyan var mı?” Birden yine ilgi odağı oluverdi. Sınıfı yine ölüm sessizliği kapladı. Bir tek elin bile kalkması sonraki otuz dakika boyunca sürekli sorguya çekilmek demekti. Hiç gönüllü yoktu. Arka sıradaki sigara tiryakileri sigaraları yaktılar. Seksen kişilik sınıfın çoğunluğu defterlerine bir şeyler karalıyor gibi yapıyordu. Bütün başlar öne eğilmişti. Kitabı açıp *Nash*’i bulmaya çalışmak çok riskli olacaktı. Artık bunun için geç kalındığı ortadaydı. Küçük bir kıpırdama bile dikkat çekici olurdu. İçlerinden birinin mıhlınması an meselesiydi.

Nash olayı kitapta yoktu. Callahan’ın geçen hafta aceleyle anlattığı bir düzine önemsiz davadan biriydi ve şimdi öğrencilerinden birinin olsun bu konuyu okuyup okumadığını ille de öğrenmeye çalışıyordu. Callahan’ın bu huyu ünlüydü. Dönem sonu sınavı bin iki yüz davayı kapsardı ve bunların bin kadarı kitap dışındandı. Sınav tam bir kâbustu ama Callahan gerçekten çok sevimli, notu bol bir hocaydı. Dolayısıyla dersten kalmak için gerçekten salak olmak gerekirdi.

Şu anda hiç de sevimli görünmüyordu ama. Sınıfa bir göz attı. Kurbanı belirlemenin zamanıydı. “Ne dersiniz Bay Sallinger? Rosenberg’in karara muhalefetini açıklayabilir misiniz?”

Dördüncü sıradan Sallinger hemen, “Hayır efendim,” dedi.

“Anlıyorum. Bunun nedeni Rosenberg’in karara muhalefetini okumamanız olabilir mi?”

“Olabilir efendim. Evet.”

Callahan ona dik dik baktı. Kızarmış gözleri kibirli ve tehditkâr bakışı daha da korkutucu yapıyordu. Ancak bunu sadece Sallinger görebildi; çünkü herkes kafasını defterine gömmüştü.

“Çünkü ben muhalefet şerhlerini okumamaya çalışırım. Özellikle de Rosenberg’e ait olanları.”

Aptal. Aptal. Aptal. Sallinger savaşmayı seçmişti ama elinde cephanesi yoktu.

PELİKAN DOSYASI

Grisham'dan filme de çekilen bir serüven...

İki yüksek yargı mensubunun öldürülmeleri arasında bağlantı olabileceği kuşkusu bir şok dalgası yaratır. Çekici olduğu kadar hırslı bir hukuk öğrencisi olan Darby Shaw, varsayımına dayanan raporunun Washington'da yüksek çıkarlara dokunduğunu geç de olsa fark eder. Ardından doludizgin, ölümüne bir kovalamaca başlar. Bu soluksoluğa kovalamacada Shaw'un erkek arkadaşı ile gerçeğe yaklaşmış olan araştırmacı gazeteci Gray Gratham da yer alacaktır.

www.remzi.com.tr

ISBN 978-975-14-1248-5

9 789751 412485

KD' den muaf